

simpel Form, og naar den Mand, der vælges til Sekretær og Bogholder, blot nogenlunde forstaaer at føre et taaleligt Bogholderi, saa vil han let kunne komme ud over alle Vanskeligheder i saa Henseende. Der bliver altsaa her kun Tale om 2 Bøger, nemlig en Dagbog og Hovedbog, og de ville være tilstede paa eet Sted; det bliver kun Kassen, man anviser paa; Spørgsmaalet er nu: hvorledes skal Regnskabsafflutningen finde Sted? Med Hensyn til Amtsforvalteren og Ræmmeren er Regnskabet afgjort dermed, at de legitimere Indbetalingerne og Udgifterne i deres Kassebog. Der staaer, saavidt jeg seer, i Loven, at man skal indsende Regningen med Anviisningen paa. Man kunde ogsaa sende Kwitteringsblanketter ind, men naar kun Anviisningerne ere bundne nøie til Regningen, saa er det rigtigere at sende Regningen ind, da man saa ved Maanedens Udgang har alle de Anviisninger, hvorefter Regnskabet kan føres. Man har det allerede paa Dagbogen, og derved vil ogsaa Amtmanden have en udmærket Kontrol med, hvad der er indkommet i Kassen, og han faaer paa ingen bedre Maade en saadan Kontrol med disse Opkrævningsbetjente end netop derved, at han sonderer fra dem alt andet Regnskabsvæsen end Regnskabet over deres Indtægter og Udgifter — det egentlige Kasseregnskab. Jeg troer, at naar det ærede Medlem overveier alt dette ganske nøie, vil han komme til den Erfendelse, at Regnskabsformen bliver ikke vidtløftigere end nu, men i Virkeligheden langt simplere, og under enhver Omstændighed simpel. Hvad der har forffrækket Saamange, er det saakaldte dobbelte Bogholderi. Jeg har fra min tidlige Ungdom af haft Anledning til at kæmpe mod denne Skræk; men det er min fuldeste Overbeviisning, at den, der hengiver sig til dette farlige Væsen, vil tilsidst blive forelstet i det og vil spore de gavnlige Følger af at have benyttet det. Det er slet ikke vidtløftigere, end det enkelte Bogholderi, og det sparer ved mange Leiligheder den lange, vidtløftige og møjsommelige Eftersøgen, som det enkelte Bogholderi medfører. Vi have haft meget sørgelige Beviser her i Landet, navnlig i den allerlidste Tid, paa de Følger, som det enkelte Bogholderi medfører, hvor man fører

ind mellem hinanden de Udgifter, man gjør. Man kan gjerne sige, at alle vore Bygningsbesværigheder have ligget deri, og man har Erfaringen for, at naar man efter flere Aars Forløb har villet søge efter, hvad der har foranlediget den og den Art Udgifter, saa har det været saa blandet imellem hinanden, at man ikke har kunnet finde Rede deri. Theatret har ogsaa givet os sørgelige Exempler i saa Henseende. Det ærede Medlem sagde Noget, som synes mig at gjøre det klart, at han ogsaa selv har indset, at den nuværende Regnskabsføring var mangelfuld, idet jeg troer, at han sagde, at han for sit Vedkommene har laabt føre en Hovedbog. Men istedetfor at denne nu føres af Amtmanden eller af en af hans Betjente, saa kommer nu Bogholderen til at føre den, og der vil altsaa slet ikke blive sørt Mere, end hvad den ærede Amtmand anseer fornødent. Jeg holder mig overbeviist om, at Bestemmelsen, der staaer her i Loven, er simpel og let udførlig og vil føre til et meget heldigere Udbytte end det, som det ærede Medlem har foreslaaet. Naar nu det ærede Medlem har sagt, at det vilde være bedre, om Ordningen af Regnskabsvæsenet laae imellem Amtterne og Bestyrelsen, end at den bestemmes i Loven, saa skal jeg for mit Vedkommende ikke modsigte dette; men man har dog fra mange Sider meent, at det var gavnligt, at Regnskabet engang blev gjort eensartet overalt, og nærmere end til det Gensartede kan man ikke komme. Deri har ogsaa det ærede Medlem Ret, at paa forskjellige Steder vil man kunne benytte meget forffjellige, tildeels afvigende Regnskabsmidler; men naar Sagen nu engang foreligger her i Lovsform, og Spørgsmaalet er, hvad der er det Bedste, enten det, som her er foreslaaet, eller det, som det ærede Medlem har foreslaaet, saa troer jeg, at vi rolig kunne holde os til, hvad der staaer i Lovforslaget, som, selv om det i og for sig selv ikke skulde være saa heldigt eller principmæssigt, dog vistnok er bedre, jeg tør sige bethdeligt bedre end det, som det ærede Medlem vil holde paa.

Mark: Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden, ikke paa Regnskabsvæsenet